

The background of the entire image is a soft, teal-green color. In the foreground, a dandelion seed head is shown in detail, with its brown, textured center and several long, thin, white seeds blowing away. The seeds are scattered across the frame, some in sharp focus and others blurred, creating a sense of movement. The overall mood is serene and contemplative.

Ria van der Ven-Rijken

Loslaten

Roman

Ria van der Ven-Rijken

Loslaten

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401904230
ISBN e-book 9789401904247
NUR 344

© 2015, Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

I

De wekker gaf op doordeweekse dagen elke morgen zijn dagelijkse alarmsignaal. Nynke en Timon Cramer openden hun slaperige ogen.

‘Is het nu al tijd?’ geeuwde Nynke met ongeloof in haar stem. Ze had het gevoel nog uren te kunnen slapen. Maar vandaag was het donderdag, haar werkdag. De laatste van deze week. Ze werkte altijd op maandag, dinsdag en donderdag.

Timon hees zich omhoog en streek door zijn donkere haren. ‘Ja,’ antwoordde hij klaarwakker en met optimisme in zijn stem. ‘En alweer een nieuwe dag.’

‘Regent het nu nog steeds? Ik hoor het vanaf hier gewoon plenzen. Bah, al die nattigheid. Echt weer om in bed te blijven.’ Nynke draaide zich nog eens op haar andere zij. Regen droeg niet bepaald bij aan haar humeur. Timon daarentegen was een ochtendmens, hij kon altijd meteen opstaan als de wekker rinkelde. Ook als het dagen achter elkaar regende, zoals afgelopen week het geval was.

‘Kom, Nynke. Het is tijd. Ik hoor Sara ook al brabbelen in haar bedje.’

Nynke sloeg daarop met tegenzin het dekbed van zich af en ging op de rand van het bed zitten. Timon had gelijk, ze moest er nu uit, anders kwam ze straks in tijdnood. Ze douchten en kleedden zich aan. Daarna hielpen ze Sem en Sara uit bed en in de kleren. Een klein uurtje later zaten ze met z’n vieren beneden aan de ontbijttafel. Timon hielp Sem mee met het smeren van zijn boterham, en Nynke voerde Sara een bordje bambixpap.

‘Ach, dat is waar. Ik was het bijna vergeten...’ Nynke sloeg verschrikt een hand voor haar mond. ‘Ik moet vandaag langer werken, Timon. Kun jij Sara na werktijd een keer ophalen van het kinderdagverblijf? Het lukt mij vandaag echt niet om haar op tijd te halen. Sem is tot na het avondeten bij mijn ouders, dat is geen probleem.’

Timon fronste enigszins geïrriteerd zijn wenkbrauwen. ‘Nou, dat denk ik niet. Je weet dat ik vaak na zessen nog bezig ben op de bank. Moet je dan zo lang overwerken?’

‘Het kan vanavond wel na zevenen worden, is me verteld.’

‘Ben je dat dan verplicht? Ik zie vandaag echt geen mogelijkheid om Sara op te halen, Nyn. Je weet dat ik alles af moet sluiten. En trouwens... ik heb rond de klok van zes ook nog een korte bespreking met mijn baas, herinner ik me nu.’

‘Ja, ik kan er deze keer echt niet onderuit, hoor. Ik word op de receptiepost al zo vaak ontzien als er langer doorgewerkt moet worden. Vanavond ben ik aan de beurt. Dat is niet meer terug te draaien.’

Timon zuchtte hartgrondig. ‘Oké, ik vraag dadelijk wel of Sandra onze Sara een keer mee naar huis wil nemen. Dan moet jij haar daar maar ophalen als je klaar bent. Ik ga na werktijd dan meteen naar huis om je vader op te vangen als hij Sem thuisbrengt.’

Nynke knikte dankbaar. Timon had gelukkig overal wel een oplossing voor. Aan haar schoonzusje Sandra had zij niet meteen gedacht. Die werkte als kinderleidster op hetzelfde kinderdagverblijf en was dol op Sara. Ze zou het vast geen probleem vinden om Sara voor een keer mee naar huis te nemen als Timon dat aan haar vroeg.

Nynke bracht om kwart over acht Sem naar school. Dat was niet ver van hun huis en ook in de buurt van haar ouderlijk huis. Na schooltijd zou haar moeder Sem ophalen en na het avondeten zou haar vader hem weer thuisbrengen. Dat was een prettige regeling. Moeder was werkelijk dol op haar kinderen. Een betere oppas kon ze zich niet wensen. Daar kon zelfs het kinderdagverblijf Vrolijke Bengeltjes niet tegenop. Na de geboorte van Sem had moeder zich onmiddellijk bereid verklaard om drie dagen per week op te passen. Maar daar waren Timon en zij het niet mee eens geweest. Moeder werkte met zoveel plezier in de kaaswinkel, dat zou ze dan op moeten geven. Nynke was heimelijk bang geweest dat moeder daar uiteindelijk weleens spijt van zou kunnen krijgen. En Timon was er een voorstander van dat Sem, en later ook Sara, zo veel mogelijk met andere kinderen in contact zouden komen. Hij was erg gecharmeerd van het kinderdagverblijf waar Sandra werkte. Dat stond goed aangeschreven en er werkten allemaal betrouwbare mensen.

Diep vanbinnen wist Nynke wel dat moeder geen enkele kans maakte om tijdens haar werkdagen op te passen. Timon en zijn zus waren erg dik met elkaar. Sandra was twee jaar jonger, getrouwd met Bram Haverhals, en ze hadden nog steeds geen kinderen. Hoewel Sandra zich daar zelden over uitte, wist Nynke dat ze er wel naar verlangde. Alle liefde en genegenheid voor baby's en kleine kinderen kon Sandra kwijt aan haar neefje en nichtje én aan de kinderen die op het kinderdagverblijf kwamen.

Nynke was allang blij dat ze zonder verdere problemen na de geboorte van Sem haar werk als receptioniste van een woonzorgcentrum kon blijven uitoefenen. Juist vandaag was er een gat in het rooster gevallen. Meestal werd zij dan ontzien vanwege haar gezinssituatie, maar die vlieger kon natuurlijk niet altijd opgaan. Zij was net zo goed medeverantwoordelijk voor de receptiepost. Vandaag was het haar beurt om collega Laurien Verhage enkele uren te vervangen, die vanwege privéomstandigheden een vrije dag had genomen. Haar dienst zou in elk geval tot zeven uur vanavond duren. Als het druk werd zelfs nog iets langer, dat kon ze nu nog niet met zekerheid zeggen.

Nynke zwaaide naar Sem, die samen met zijn vriendje Joost het schoolgebouw in liep. Daarna laveerde ze haar auto door het drukke ochtendverkeer naar het woonzorgcentrum. Het regende nog onverminderd hard. De parkeerplaats stond al vol auto's. De werknemers die doorgaans met de fiets naar hun werk kwamen, hadden net als zij op deze regenachtige dag de auto genomen.

Ze parkeerde haar auto en opende bij binnenkomst de receptiepost. Ze ging meteen aan het werk.

Corine Rovers wierp een blik naar buiten en beet vertwijfeld op haar lip. Het regende al meer dan een uur. Haar ogen gleden vervolgens naar de klok. Het was bijna drie uur. Over een kwartierje moest ze bij school staan om haar kleinzoon Sem op te halen. Ze nam haar jas van de kapstok en trok die aan. De capuchon trok ze over het in laagjes geknipte bruine haar. Haar voeten stak ze in korte regenlaarsjes. Gelukkig hoefde ze niet ver te lopen, de school van Sem stond drie straten verderop.

Buiten stak ze meteen een paraplu op nadat ze de voordeur had

afgesloten. Ze had een hekel aan nattigheid in de zomerse maanden. Het was eind augustus, de schoolvakanties waren nog geen twee weken voorbij en het leek wel alsof de herfst versneld zijn entree maakte. Sinds vorige week had ze de zon nauwelijks gezien. Wolken en buien wisselden elkaar af.

Corine liep de hoek om, stak de straat over en wandelde de lange Polderlaan uit. In de verte zag ze het huis van haar jongste dochter Nynke liggen. Nynke en haar man Timon woonden met hun kinderen niet ver van hen vandaan. Corine en Fred waren dolblij toen Nynke na haar huwelijk zo dicht bij het ouderlijk huis kwam wonen. Zeker toen na een jaar kleinzoon Sem werd geboren, die intussen alweer zes jaar was. Twee jaar geleden was ook kleindochter Sara geboren.

De geboorte van deze twee kleinkinderen had voor verandering in haar leven gezorgd. Niet alleen in dat van haar, maar ook in dat van Fred. Toch hield dat voor haar veel meer in. Zij werkte op doordeweekse ochtenden in een kaaswinkel en Fred werkte full-time in de technische dienst van een instelling. Zij had dus veel meer tijd voor de kleinkinderen dan Fred. Omdat ook Nynke drie hele dagen per week werkte, had Corine de taak op zich genomen om Sem die dagen na schooltijd op te halen. Sara was tijdens die dagen nog aan de zorg van een kinderdagverblijf toevertrouwd. Na Nynkes zwangerschapsverlof van Sem had Corine haar baan in de kaaswinkel onmiddellijk op willen zeggen. Ze had dolgraag drie dagen per week voor Sem willen zorgen, en later ook voor Sara. Nynke en Timon hadden daar niets van willen weten.

‘Mam, we vinden het fijn als pap en jij af en toe op willen passen. Maar om er nu je baan voor op te geven, dat willen we niet,’ had Nynke gezegd. Ze was onverbiddelijk geweest. Zo werd eerst Sem, en later ook Sara, drie dagen per week naar kinderdagverblijf Vrolijke Bengeltjes gebracht.

In het begin had Corine zich afgewezen gevoeld. Ze had zo graag voor haar kleinkinderen willen zorgen. Maar Nynke, nota bene haar jongste, haar oogappel, verhinderde dat! Vond ze haar soms te oud, of niet geschikt?

Nynke ontkende dat in alle toonaarden. Een oma van nog geen vijftig was helemaal niet oud. Als het erop aankwam had ze ook

het meest vertrouwen in haar eigen moeder. Maar die baan in de kaaswinkel, dat was iets wat Corine graag deed. Ze had plezier in haar werk. Dat moest vooral zo blijven, vond Nynke.

Uiteindelijk legde Corine zich er maar bij neer. Ja, ze deed haar werk in de kaaswinkel graag, maar nog liever dan dat wilde ze voor haar kleinkinderen zorgen. Het probleem lag vast bij Timon, dacht Corine heimelijk. Fred en zij hadden een goede band met hun schoonzoon, maar ze vond dat Timon nog weleens eigenwijs kon zijn. Het was vast zijn schuld dat zij die drie dagen niet voor haar kleinkinderen mocht zorgen. Daar had hij een reden voor. Zijn zus Sandra werkte namelijk als kinderleidster voor kinderdagverblijf Vrolijke Bengeltjes. Hij had gewoon zijn zin doorgedreven zodat Sem, en later ook Sara, drie dagen onder de hoede van zijn zus kwam.

Corine voelde zich in het begin niet alleen afgewezen, maar ook behoorlijk gepasseerd. Toch had ze zich er niet over uitgelaten. Haar werk in het kaaswinkeltje ging intussen gewoon door. Ze was graag onder de mensen, en de verkoop van kaas en allerlei nevenproducten liep als een trein.

Twee jaar geleden, toen Sem vier jaar werd en voor het eerst naar school mocht, had ze zich echter niet langer met een kluitje in het riet laten sturen. Zij voelde zich geroepen om hem drie keer per week van school op te halen, daar hoefde ze haar baan niet voor op te zeggen. En als Sara over twee jaar ook naar school mocht, zou ze na schooltijd een paar uur voor hen beiden zorgen. Dat had ze met Nynke en Timon afgesproken. Nynkes kinderen waren evengoed háár kinderen. Zo voelde ze dat!

Nynke en Timon waren blij met haar aanbod.

Corine stak opnieuw een straat over en ging bij de schoolpoort naast enkele andere wachtende ouders en grootouders staan. Het gesprek van de dag ging over het weer: veel te nat en te koud voor de tijd van het jaar.

Even later kwamen de schoolkinderen een voor een naar buiten. Sem liep treuzelend achteraan, zijn jas hing open en zijn rugtas bengelde aan een arm. Corine fronste haar wenkbrauwen. Had juf Linda hem niet op die open jas kunnen wijzen? Zo liep hij nog een kou op met die frisse wind en de regen. Ze aaide hem over zijn

blonde haar en ritste snel zijn jas dicht.

‘Dag lieverd, hoe was het op school?’

Sem haalde onverschillig zijn kleine schoulers op. ‘Oma, ik heb zo ’n dorst,’ klaagde hij.

Corine pakte zijn hand vast en samen liepen ze onder haar paraplu weg. Sem was nooit zo uitbundig. Hij was een kleine dromer. Straks zou hij haar vertellen wat hij allemaal geleerd en beleefd had die dag.

Toen ze thuis waren gaf ze hem een glas drinken en een geschilde appel. Daarna speelden ze samen een spelletje kwartet en kwamen de verhalen over zijn schooldag los. Hij had weer enkele woordjes geleerd om te schrijven en te lezen, juf Linda had hun een spannend verhaal voorgelezen en Joost had aan zijn shirt getrokken en hem daarna geduwd.

‘Ik dacht nog wel dat Joost je vriend was,’ zuchtte Corine verbaasd.

Sem schudde verdrietig zijn hoofd. ‘Vandaag niet, oma. Joost was stout. Mag ik nu met mijn auto’s en de garage spelen?’

Terwijl Sem op zijn knietjes achter zijn speelgoedautootjes door de kamer kroop, schildte Corine de aardappelen. Ze keek af en toe zijdelings naar hem, met een vertederde blik. Hij had qua uiterlijk veel weg van Timon, maar nu ze hem zo zag kruipen moest ze heel sterk aan Bas en Mark denken. Haar twee oudste zonen. Die waren ook altijd zo in de weer geweest met autootjes en garages. Echte jongens met jongensstreken.

Haar ogen gleden daarna als vanzelf naar de muur waaraan een grote collage van verschillende familiefoto’s hing. Daarop waren haar kinderen afgebeeld, klein en groot, met trouwfoto’s, en ook de kleinkinderen. Wat was ze trots op hen.

Mark was getrouwd met Emmy, zij woonden met hun vierjarige dochttertje Cindy in Wassenaar. Vanwege de afstand zagen Fred en zij hen niet wekelijks. Ze hadden beiden een druk sociaal leven en werkten fulltime. Na schooltijd ging Cindy daar naar de naschoolse opvang. Corine had het altijd betreurd dat ze op zo ’n afstand van elkaar woonden. Ze had als oma zo graag meer voor Cindy willen betekenen. Diep in haar hart was ze verontwaardigd over het gemak waarmee Mark en Emmy hun kleine meisje vijf

werkdagen aan de naschoolse opvang toevertrouwen. Niet dat die opvang ontoereikend was, het was meer een gevoel van onbehagen dat zich van haar meester maakte zo vaak als ze daaraan dacht. Ze vond dat een kind een thuisbasis hoorde te hebben. Cindy miste dat in haar ogen. Geen papa of mama, opa of oma die haar na schooltijd opwachtten, maar een organisatie met onbekende mensen die er hun salaris mee verdienden. Nee, Corine liep daar niet mee weg.

Haar ogen gleden naar een foto ernaast, die van Bas. Bas was getrouwd met Karlijn, zij woonden samen al jaren in Canada, in de plaats Vancouver nabij de Rocky Mountains. Na zijn huwelijk met Karlijn had Bas daar een betrekking gekregen. Hun laatste ontmoeting was twee jaar geleden. Toen waren Bas en Karlijn tijdens de kerstvakantie twee weken in Nederland geweest. Natuurlijk mailden ze vaak en spraken ze weleens met elkaar via een Skypeverbinding. Maar dat maakte het gemis niet goed. Vooral Fred miste Bas heel erg. Bas was altijd een vaderskind geweest met dezelfde hobby. Fred had boven op zolder een enorme modelspoorbaan met stoomlocomotieven en treinen gemaakt. Na de geboorte van Bas was Fred met de bouw daarvan begonnen. Dat was in de loop van de jaren ook uitgegroeid tot een grote passie, waarin hij Bas vanaf het begin had betrokken. Fred besteedde er wekelijks nog steeds heel wat uren aan. Onderhoud was altijd nodig, volgens Fred, en hij bleef maar bouwen en uitbreiden. Zeker nu hij onlangs van Bas gehoord had dat hij daar in zijn huis in Vancouver ook begonnen was met de bouw van een trein op spoorrails. Via Skype wisselden ze hun ervaring uit. Jammer dat de afstand tussen die twee zo groot was.

‘Oma, mag ik tv-kijken?’

Corine schrok op uit haar gedachten en keek naar Sem. Hij had zijn speelgoedautootjes al netjes opgeruimd.

‘Goed, een halfuurtje, Sem. Daarna komt opa thuis en kunnen we eten. Ik zal eerst eens zien wat er op tv is.’

Corine bladerde door de televisiegids en zocht naar een zender met vrolijke tekenfilms. Sem kroop op de bank voor zijn favoriete programma.

Toen Corine het vlees aan wilde braden, ging plotseling de tele-

foon. Het was Marije van Dongen, haar vriendin. Marije stuurde het kinderwerk aan in een kerkgemeenschap waar ze beiden bij aangesloten waren.

‘Mag ik je zondag een keer extra inzetten als zondagsschool-leiding? Een van de medewerksters heeft zich afgemeld vanwege ziekte.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Corine meteen en ze duwde enkele onwillige haarlokjes achter haar oor. ‘Welke leeftijdsgroep?’

‘Het groepje waarin Sem ook zit,’ lachte Marijke.

‘Altijd goed!’ Corine lachte nu ook. Ze rouleerde vaker in de leeftijdsgroep van vijf tot acht. Ze nam zich voor om vanavond, nadat Sem naar huis was gebracht, meteen maar met de voorbereiding te beginnen. Belangstellend informeerde ze nog naar de zieke medewerkster en legde na het telefoongesprek een beterschapskaart klaar om te versturen.

Nynke had een drukke middag. Ze nam de telefoon aan, hielp mensen aan de balie en tikte op de computer de verslagen van de cliëntenvergadering uit, die gistermiddag had plaatsgevonden. Aan het begin van de middag voerde ze op verzoek van een zorgmanager de facilitaire werkroosters in. En tussendoor bleef ze plezierige contacten onderhouden met de bewoners van het woonzorgcentrum. Het werk vlotte. Daarna haalde ze een glas thee en wierp een blik op de klok in de ontvangsthal. Het was al halfvier!

Haar moeder had Sem intussen uit school gehaald, dacht ze met een glimlach, die meteen bestierf toen ze door het raam naar buiten keek. Wat een troosteloze dag met al die regen. En dat terwijl het nog steeds zomer was! Het leek wel alsof de herfst vroegtijdig zijn entree maakte.

Tijdens het kwartiertje theepauze controleerde Nynke snel haar mobiele telefoon op sms-berichtjes. Er was niets binnengekomen. Soms verraste Timon haar met een lief berichtje als hij op de afdeling hypotheek van de bank even tijd overhad. Vandaag was dat blijkbaar niet het geval.

Ze tuitte haar lippen en besloot het eens van haar kant te laten komen. Ze had er behoefte aan om heel even zijn stem te horen. Haar vingers toetsten zijn nummer in. Ze kreeg zijn voicemail te

horen, hij was op dit moment niet bereikbaar. Jammer! Ze kon een boodschap inspreken na de piep. En dat deed ze.

‘Hou van jou! Tot straks. Kus Nyn.’

Ze klapte het mobieltje dicht, stopte het weer in haar tas en dronk haar kop thee leeg. Daarna moest ze haar aandacht weer bij het werk houden.

Om kwart over zeven werd ze afgelost door een oproepkracht, een student die de receptiepost tot elf uur vanavond zou bemanen. Nynke was blij dat deze werkdag er eindelijk op zat. De laatste twee uren hadden lang geduurd. Ze had intussen ook honger gekregen en hoopte dat Timon eraan gedacht had om een warme maaltijd klaar te maken. Er was vanmorgen niets over afgesproken, herinnerde ze zich ineens.

Ze aarzelde. Zou ze hem nog snel even bellen en het vragen? Hij was op dit moment vast wel weer bereikbaar. Ze verwierp het idee. Timon was een goed georganiseerde man, die iets dergelijks zelden over het hoofd zag. Nynke trok haar jas aan en groette de student die haar nog een prettige avond wenste.

Toen ze buiten kwam, was het opgehouden met regenen. De wolken weken zomaar uiteen, alsof ze op de vlucht sloegen. Bij haar auto zag ze plotseling de zon achter de wolken tevoorschijn komen. Het was minstens een week geleden dat ze die gezien had. Nynke keerde haar gezicht verrukt naar de zon. Dat was heerlijk, daar wilde ze heel even een momentje van genieten. De atmosfeer voelde wel meteen drukkend aan vanwege het vele vocht dat er tijdens de afgelopen week gevallen was, maar dat kon de pret niet drukken.

Voordat ze in haar auto stapte, deed ze haar jas weer uit en legde die op de achterbank. De buitentemperatuur steeg nu ook aanmerkelijk, dat voelde ze meteen. De zomerse avondzon scheen krachtig. Met een jas aan in de auto werd het al snel veel te warm.

Ze startte de motor en draaide het raam halfopen. Onderwijl zwaaide ze met een glimlach naar een bekende bewoner van het woonzorgcentrum die op dit tijdstip nog een wandelingetje maakte. Die genoot ook zichtbaar van de zonnestralen, zag Nynke. Langzaam reed ze het parkeerterrein af. Al rijdend zag ze de wereld om haar heen tot leven komen. Er was in het straatbeeld

geen enkele paraplu of regenjas meer te bekennen. De zon scheen voluit. Alles zag er ineens zo stralend uit. De bomen nog vol in blad, de bloemenzee in de tuinen en de glimlach op de gezichten van mensen op straat. Alles wat leefde, groeide en bloeide was een geweldig scheppingswonder.

Bij een kruispunt van wegen sloeg ze links af. De weg langs het kanaal was wel een stukje om, maar dan kon ze beter doorrijden zonder voor al te veel stoplichten te hoeven wachten.

Aan het einde van de Kanaalweg woonden Sandra en Bram in een nog jonge woonwijk, die vanaf verschillende wegen te bereiken was. Als ze Sara daar zo meteen had opgehaald, wilde ze meteen door naar huis. Slechts enkele regenplassen langs de kant van de weg herinnerden haar nog aan de overvloedige regenval van de laatste dagen. Ze schitterden in haar ogen nu de felle zonnestralen er uitbundig op schenen. Ze voelde naast haar stoel naar haar zonnebril, die daar niet lag. Hè, wat vervelend nu. Tja, die lag thuis, in de lade van het dressoir, ze wist het weer. Haar ogen kneep ze tot spleetjes.

Nynke drukte op het knopje van de radio en neuriede vrolijk de bekende melodie van een liedje mee. Ze was benieuwd naar wat Timon had klaargemaakt. Het zou weleens macaroni kunnen zijn, zijn lievelingskostje. Gelukkig had Sem al met haar ouders meegegeten, en Sara bij Sandra en Bram. Als de kinderen straks nog met hen moesten mee-eten werd het veel te laat.

Er reed weinig verkeer op de Kanaalweg. Nynke drukte het gaspedaal verder in, iets harder dan de toegestane snelheid moest kunnen. De kilometerstand op het dashboard kroop omhoog tot zestig. Het windje dat door het geopende autoraampje naar binnen woei, streefde haar wang. Aan de kant van het kanaal signaleerde ze enkele vissers.

Ze reed verder. In de verte verscheen de woonwijk al waar Sandra en Bram woonden. Een prachtig huis, met een grote tuin. Maar dat van Timon en haar was toch nog een stukje groter. Ze hadden een geweldig huis en waren er gelukkig.

Terwijl ze dat dacht, sprong er plotseling een loslopend, zwart hondje uit het struikgewas midden op de weg. De schrik sloeg haar om het hart. Ze liet het gaspedaal los, wilde remmen en draai-

de als reactie bliksemsnel haar stuur met een ruk naar links om het hondje nog te ontwijken. Ze zag niet meer dat het dier ook schrok, zich omkeerde en nog net op tijd de wielen van haar auto wist te ontwijken. De hond verdween in het struikgewas.

Nynke verloor van schrik de macht over het stuur, het ging allemaal zo snel. Haar auto schoot met een vaart de weg af en denderde enkele meters het talud af naar beneden waar het kanaal was. Ze wist niet wat haar overkwam, het stuur reageerde niet meer. Haar auto vloog als een onbeheersbaar projectiel door de lucht. Nynke gilte van angst.

Daar was onvermijdelijk het water én een harde klap. Haar hoofd schoot vooruit en raakte iets. Ze voelde nog een branderige pijn boven haar ogen, daarna verloor ze onmiddellijk het bewustzijn. Ze merkte niets meer van het koude water dat met grote golven door het geopende raampje de auto in stroomde.

*Loslaten is nooit
makkelijk, zeker niet als je
ertoe gedwongen wordt*

Nynke Cramer is pas dertig jaar als ze om het leven komt bij een auto-ongeluk en naast haar man Timon ook haar jonge kinderen achterlaat. Haar ouders Corine en Fred springen in waar ze kunnen. Iedereen ervaart dit verlies op z'n eigen manier.

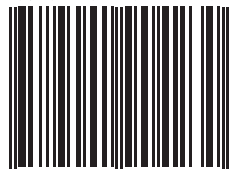
Het leven van Timon lijkt met Laurien, een voorzichtige, nieuwe liefde, weer inhoud te krijgen en samen met zijn kinderen bouwen ze aan hun toekomst. Maar voor Corine is het een onvermijdelijke confrontatie met het verleden. Loslaten was het plan, maar dit lijkt nu onmogelijk.

Ria van der Ven-Rijken debuteerde in 1996 met de familieroman *Bloemen voor Rozemarijn*. Door de sterke, herkenbare thema's in haar romans weet ze haar lezers keer op keer te raken. Zo ook met deze familieroman pur sang!

Z&K

ISBN 978 94 0190 423 0 NUR 344

9 789401 904230

www.romanserie.nl